

Заявник (позивач): Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450,
електронна пошта: uizdpi@kievcity.gov.ua

Третя особа: Житлово-будівельний кооператив «Теремки-2»,

у справі адміністративної юрисдикції № 2а-4181/12/2670
на ухвалу ВАСУ від 18 грудня 2014 р.

ЗАЯВА ПРО ПЕРЕГЛЯД.

Враховуючи, що зазначена п. 2 ч. 1 ст. 237 КАС підстава для перегляду судового рішення з'явилася відповідно до редакції Закону України № 192-VIII від 12.02.2015 р. і набрала чинності лише 28.03.2015 р., що відсувало перебіг процесуального строку, передбачений ч. 1 ст. 103 КАС, а також посилання на одне з рішень касаційної інстанції, що прийнято пізніше, прошу поновити строки для звернення із заявою про перегляд.

Погодившись із залишенням позову без розгляду своєю ухвалою від 18.12.2014 р., суд касаційної інстанції обґрунтовує це оприлюдненням оскаржуваних розпоряджень КМДА в газеті «Хрещатик» відразу з моменту їх видання, а також неповажністю зазначеною мною календарної дати початку порушення прав з 27 вересня 2011 року, коли мною було отримано листа Печерської районної у місті Києві державної адміністрації № 090-0052-з/20 у відповідь на звернення щодо надання інформації про номери та дати нормативно-правових актів щодо нарахування за житлово-комунальні послуги. Вказане рішення касаційної інстанції було обґрунтоване ст. ст. 99, 100 КАС (щодо строків звернення до суду і наслідків їх пропущення) і унеможливило розгляд справи по суті позовних вимог.

Судами касаційної інстанції неоднаково застосовуються положення ст. ст. 99, 100 КАС при оскарженні судових рішень, які перешкоджають подальшому провадженню у справі.

Так, в аналогічній справі про оскарження нормативно-правового акту, ухвалою ВАСУ від 27.11.2012 р. № [К/9991/51519/12](#) скасовані ухвали попередніх інстанцій, а справу направлено до суду першої інстанції для продовження розгляду з наступних підстав:

Частиною другою статті 171 КАС України право оскарження нормативно-правового акту надається особам, щодо яких його застосовано, а також особи, які є суб'єктом правовідносин, у яких буде застосовано цей акт.

Відтак виникнення права на оскарження нормативно-правового акту та початок перебігу строку звернення до суду, про який йдеться у статті 99 КАС України має оцінюватись з урахуванням наведених положень частини другої статті 171 КАС України. Обмежившись посиланням на момент оприлюднення Порядку, таких обставин суди не встановили, не визначили, коли саме у позивача виникло право його оскаржити.

Таким чином, у вказаній справі касаційна інстанція посилялася на необхідність системного тлумачення положень ст. ст. 99, 100, 171 КАС, а ухвалою ВАСУ від 18.12.2014 р. не встановлювалося і не визначалося – коли саме у мене виникло право оскаржити низку

розпоряджень КМДА в порядку ст. 171 КАС, виходячи з наведених нижче доводів, які залишені без будь-якої уваги.

Так, 30.05.2007 р. відповідачем КМДА були прийняті розпорядження №№ 640-643 з введенням їх у дію у зворотному часі (з 01.12.2006 р.). Таким чином, у межах річного (на час прийняття розпоряджень №№ 640-643 від 30.05.2007 р.) строку звернення до суду, тобто протягом цього строку, починаючи з публікації 21.02.2007 р., **у мене було відсутнє право вимоги**, оскільки:

пунктом 16 розпорядження КМДА № 640 визнані такими, що втратили чинність розпорядження № 1576 від 20.10.2006 р. і № 143 від 12.02.2007 р.;

пунктом 5 розпорядження КМДА № 641 визнані такими, що втратили чинність розпорядження № 1574 від 20.10.2006 р. і № 141 від 12.02.2007 р.;

пунктом 11 розпорядження КМДА № 642 визнані такими, що втратили чинність розпорядження № 1577 від 20.10.2006 р. і № 144 від 12.02.2007 р.;

пунктом 5 розпорядження КМДА № 643 визнані такими, що втратили чинність розпорядження № 1575 від 20.10.2006 р. і № 142 від 12.02.2007 р.

Розпорядження КМДА №№ 640, 642, 643 від 30.05.2007 р. були скасовані постановою КААС від 14.09.2009 р. у справі № 2а-404/07 (у ЄДРСР № 3307472), що була залишена без змін ухвалою ВАСУ від 29.03.2011 р. і постановою ВСУ від 28.11.2011 р. № 21-246а11. Одночасно рішеннями по цій справі було встановлено незаконність дій КМДА при встановленні тарифів з 01.12.2006 р. Розпорядження КМДА № 641 від 30.05.2007 р. було скасоване постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 05.07.2007 р. у справі № 2а-166/07, що залишена без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 23.12.2008 р. Однак, в порушення вимог ч. 11 ст. 171 КАС резолютивні частини цих рішень не були опубліковані. Отже, під час цих судових розглядів **я вважав, що до мене застосовувалися саме ці розпорядження №№ 640-643 від 30.05.2007 р.** (як у зворотному часі, так і після їх прийняття), оскільки оспорювані у справі № 2а-4181/12/2670 акти були визнані такими, що втратили чинність.

Як роз'яснюється пунктом 21 постанови Пленуму ВАСУ № 2 від 06.03.2008 р. «Про практику застосування адміністративними судами окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України під час розгляду адміністративних справ» судам слід мати на увазі, що за правилами частини другої статті 171 КАС України **право оскаржити нормативно-правовий акт мають особи, щодо яких його застосовано**, а також особи - суб'єкти правовідносин, у яких буде застосовано цей акт. Тобто, особа (позивач) повинна довести факт застосування до неї оскаржуваного нормативно-правового акта або те, що вона є суб'єктом відповідних відносин, на які поширюється дія цього акта. Суд не може давати оцінку таким обставинам при відкритті провадження в адміністративній справі, а тому не має права відмовити у відкритті провадження у справі чи повернути позовну заяву з посиланням на частину другу цієї статті, якщо особа своє звернення обґрунтовує необхідністю захисту своїх прав, свобод чи інтересів. Приписи зазначеної частини можуть бути підставою для відмови в задоволенні позовних вимог, якщо суд встановить, що оскаржуваний акт до особи не застосовувався і вона не перебуває у відносинах, до яких цей акт може бути застосовано. У такому разі суд не проводить перевірку нормативно-правового акта на предмет його протиправності (законності та відповідності правовим актам вищої юридичної сили).

Лише після скасування судовими рішеннями в інших адміністративних справах розпоряджень КМДА №№ 640-643 від 30.05.2007 р. я довідався, що насправді з 01.12.2006 р. КМДА застосовувалися не тільки вони (скасовані в судовому порядку). Паралельно застосовувалися й інші розпорядження №№ 141-144 від 12.02.2007 р. Про це я дізнався з листа від 27.09.2011 р. Печерської РДА в м. Києві, яка повідомила мене про розпорядження КМДА, відповідно до яких проводилися нарахування за житлово-комунальні послуги. Саме з цього листа вбачається, що в період, коли КМДА застосовувала розпорядження №№ 640-643 від 30.05.2007 р. (у зворотному часі, які вже скасовані судами), одночасно нібито застосовувалися розпорядження КМДА № 141-144

від 12.02.2007 р., що втратили чинність (теж у зворотному часі, з грудня 2006 р.). Крім того, листом повідомлено про застосування з 2006 р. розпоряджень КМДА, що прийняті у 2009 р. (вони мною оскаржені в інших справах), а іншим листом від 30.04.2014 р. повідомлено про застосування з 2006 р. розпоряджень №№ 1576, 1577 від 30.10.2006 р.

Таким чином, **саме 27.09.2011 р. є днем, в який я дізнався про порушення своїх прав та інтересів,** оскільки з наведених відповідей вбачається, що відповідач КМДА застосовував до мене шляхом направлення на виконання до КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» інші розпорядження (що нібито втратили чинність), а не розпорядження №№ 640-643 від 30.05.2007 р., що були скасовані рішеннями судів по справах № 2а-166/07 і № 2а-404/07.

Крім того, **з публікацій оспорюваних актів КМДА неможливо дізнатися – чи були вони зареєстрованими,** отже момент публікації не можна ототожнювати з початком порушення моїх прав та інтересів, обумовлених нездійсненням державної реєстрації розпоряджень з боку відповідача. Статтею 41 Закону України № 586-IV «Про місцеві державні адміністрації» визначено, що нормативно-правові акти місцевих державних адміністрацій підлягають державній реєстрації у відповідних органах юстиції в установленому органом порядку і набирають чинності з моменту їх реєстрації, якщо самими актами не встановлено пізніший термін введення їх у дію.

Крім того, у лютому 2011 р. я дізнався, що КП ГІОЦ, через якого проводяться розрахунки за житлово-комунальні послуги для населення у м. Києві не має ліцензії Держфінпослуг на надання фінансових послуг, у той час як в усіх розпорядженнях КМДА в тариф включені посередницькі відсотки на користь цієї установи, підпорядкованої КМДА. Станом на лютий 2011 р. я вважав, що до мене з 01.12.2006 р. застосовувалися саме розпорядження КМДА №№ 640-643 від 30.05.2007 р., які не є предметом оскарження по цій справі. Відповідно, лише після 27.09.2011 р. у мене виникло право вимоги оскаржити розпорядження КМДА №№ 141-144 від 12.02.2007 р., в які так саме були включені незаконні посередницькі відсотки. **Станом на моменти публікацій в газеті «Хрещатик» від 21.02.2007 р. і від 31.10.2006 р. я не знав про незаконність діяльності КП ГІОЦ, а відтак і незаконність складових тарифів КМДА, в яких передбачені відрахування на користь цієї установи.**

Зазначені факти відповідачем знов-таки не спростовані, а тому ухвала ВАСУ від 18.12.2014 р. є необґрунтованою також і в частині встановлення моменту, з якого має відлічуватися строк звернення до суду з посиланням саме на вказану підставу для позову. Оскільки з публікацій в газеті «Хрещатик» неможливо дізнатися про законність чи незаконність встановлених оскаржуваними по цій справі розпорядженнями КМДА тарифів, в частині саме посередницьких відсотків на користь КП ГІОЦ. За фактом діяльності КП ГІОЦ, що не відповідає статутній у червні 2011 р. було порушено кримінальну справу № 04-27569.

Оскільки нормативно-правові акти КМДА, що оспоруються цією справою, були регуляторними актами (у розумінні положень чинного на той час законодавства), то їхні проекти підлягали публікації в газеті «Хрещатик» з метою одержання пропозицій і зауважень. Однак, ці проекти не публікувалися (цією підставою також було обґрунтовано позов), і не могли в частині розпоряджень КМДА №№ 141-144 від 12.02.2007 р. бути завчасно (за місяць) опубліковані, оскільки останні прийняті у зворотному часі. Відповідно не виникло моменту початку порушення моїх законних прав та інтересів саме в цій частині позову. Проте, визначення моменту, з яким слід пов'язувати початок порушення законних прав та інтересів по іншому вирішено ухвалою ВАСУ від 23.04.2013 р. [№ К/9991/38622/12](#) з посиланням на ст. ст. 99, 100 КАС.

Іншою ухвалою ВАСУ від 04.03.2015 р. [№ К/800/21649/14](#) посилається, скасовуючи ухвали нижчестоящих інстанцій на наступне:

Крім того, судами залишено поза увагою, що в обґрунтування дотримання строку звернення до суду позивач посилається на те, що він скористався передбаченим частиною четвертою статті 99 КАС України правом досудового вирішення спору і

відповідно початок перебігу місячного строку звернення до суду слід обраховувати з часу, коли позивач дізнався про рішення суб'єкта владних повноважень за результатами розгляду його скарги на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта владних повноважень.

Натомість у даній справі, судами не з'ясоване, чи було моє звернення до Печерської РДА в м. Києві у вересні 2011 р. намаганням досудового вирішення спору після того, як завершився судовий спір відносно інших розпоряджень КМДА, котрі були визнані незаконними.

З урахуванням того, кому саме були адресовані спірні розпорядження та чи міг позивач бути обізнаним з цими актами, які були адресовані не йому, а конкретним юридичним особам було вирішено питання (з посиланням на ст. ст. 99, 100 КАС) на користь позивача ухвалою ВАСУ від 15.01.2014 р. № К/800/30655/13

Натомість, у цій справі, де оспорювані акти були адресовані житлово-комунальним організаціям, що утримують будинки і прибудинкові території, а також юридично не існуючим у м. Києві виконавцям послуг централізованого опалення, централізованого гарячого і холодного водопостачання і водовідведення (що встановлено чинною постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. № 2а-1405/06, якою скасоване рішення Київради від 24.11.2005р. №427/2888 «Про визначення виконавців ЖПК в житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва») суд касаційної інстанції не врахував переліку суб'єктів, яким були адресовані спірні розпорядження і дійшов до протилежних висновків.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 102-103, 242-243 КАС України,

ПРОШУ:

поновити строки для звернення із заявою про перегляд;

ухвалу Вищого адміністративного суду України від 18 грудня 2014 р. скасувати, прийнявши судові рішення про направлення справи на новий касаційний розгляд.

Додатки: *копії заяви про перегляд (2 прим. для сторін); завірена копія ухвали ВАСУ від 18.12.2014 р. у справі № 2а-4181/12/2670 і судові рішення по справах, на які міститься посилання (з ЄДРСР), листи Печерської РДА м. Києва від 27.09.2011 р., 30.04.2014 р., постанова від 24.06.2011 р. про порушення проти КП ГІОЦ кримінальної справи № 04-27569, постанова Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. № 2а-1405/06 з ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р., квитанція судового збору (для суду).*

20 квітня 2015 р.

/Заявник Олійник Д. В./